

рович, Матавул, Лазо Костич и Йово Илич, Чехските: Немцова, Неруда и Врхлицки, Полските: Мицкевич и Красински, и Харватските: Назор и Подравски, ако имат цена в литературата, тя е че те изнесоха областните особености на матерния си език; вземаха сюжети от местата, гдето са родени—и така те събраха ценостите на своя език.

Най важното в случая е, че тия писатели, днес известни на цял свет, гдето има литературни интереси, доказаха, че богатството и разхубавяването на езика в техните родни страни се дължи главно на това, че след изнесените сжкрвища на езика из отделните области се явиха призваните, заработиха с мъжки сили и любов и създадоха езика, който днес дава средства да се пишат: драми, романи и звжнливи стихове.

Така се създава език. И да има блуждения, те само ще калят даровитостта. Езика никога нема да убие писателя. Само манаците загиват трагично. Но те са необходима жертва.

И ако даровитият писател бжде верен в наблюденията ти, ако се опознае добре с живота на известен край и ако има чувство към красивото — нема да изпадне в онова индивидуално езиково блуждение, което може да бжде главоломно за големи таланти даже, както пише Страшимиров. Защото онзи който нема наблюдателност и чувство към красивото никога не може стана писател. Факта, че днес имаме десетки начинаещи стихотворци, които пишат по гладко от Пенчо Славейков, когато последният е писал *Момини сълзи* или, че стиховете им са стигнали звучноста на Яворовите песни, без да носят ни една ценност от онези сжкрвища—които правят стиховете на Яворов сублимна поезия — показва, че непризвания за поет може да усвой даденото, може да шлифова фразата, че дори да пише глатки стихове, но поет никога нема да бжде. Защото поета се ражда, а не създава. Родения поет може да се учи от Яворов, Вазов Кирил Христов, но той ще намери пътя си. Струва ми се че, езиковото блуждение не може да погуби таланта. Великата идея може да се даде и с обикновенни езикови средства; а стилът, индивидуалното достоенство, ще се прояви без умване. Стилът е дарование, езикът е наследено богатство. Каравелов, Друмев, Вазов, работиха при дадени езикови богатства, а Страшимиров, П. Тодоров, Ив. Кирилов, Йовков, Немиров и Николай Райнов работят при други езикови богатства. Разлика в техните езикови средства има, защото са чедз на различни епохи, сжс техните изработени форми; ала по стил тия писатели са различават коренно. Защото стилът е дарование; той им е заложен в душите. Каравелов ако бе